

Arrest

nr. 162 872 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 5 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. WARLOP en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 januari 2009 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 2 oktober 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 oktober 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 10 september 2015.

1.3. Op 2 oktober 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 6 oktober 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijn, een moslim, afkomstig uit het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwe, gelegen in Libanon. In 1985 sloot u zich aan bij "Fatah" en werd actief voor de studentenbeweging van deze partij. In 1987 vertrok u in opdracht van "Fatah" naar China om er voor ingenieur te studeren. Na afloop van uw studies bleef u in China aan de slag bij de lokale afdeling van de Liga van Arabische landen. In 2006 keerde u definitief naar Ayn al-Hilwe. De veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwe was gespannen vanwege een aanhoudend conflict tussen "Fatah" en de islamitische groeperingen "Usbat al-Ansar" en "Jund al-Sham". Op 9 oktober 2008 werd uw woning licht beschadigd bij een bomaanslag op een onbekend doelwit. Op 20 november 2008 reed u de voorman van "Usbat al-Ansar", T.(...) C.(...), aan. Hierop volgde ontstond een dispuut waarbij u door T.(...) C.(...) en vier van diens handlangers neergeslagen werd. U raakte hierbij geblesseerd aan de knie en diende voor verzorging naar het hospitaal te gaan. In het hospitaal werd u door uw broer opgezocht. Nadat u hem over het gebeurde informeerde, gaf uw broer te kennen dat u in gevaar verkeerde, aanhangers van "Usbat al-Ansar" deinzen immers niet terug voor geweld. Op 15 december 2008 ontplofte een bom voor de woning van "Fatah"-aanhanger I.(...) a.(...) C.(...), die op zo'n tweehonderd meter van u vandaan woont. Op 18 december 2008 werd u opgezocht door een jeugdvriend die tevens een aanhanger is van "Usbat al-Ansar". Deze meldde u dat T.(...) C.(...) u wou vermoorden omdat u hem beledigd had. Uit vrees voor een wraakactie van de kant van "Usbat al-Ansar" vluchtte u op 3 januari 2009 via Syrië naar Turkije. Verborgen in een vrachtwagen reisde u verder naar België en vroeg hier op 19 januari 2009 asiel aan. In april 2009 werd deze asielaanvraag door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ongegrond bevonden. In juli 2009 weigerde de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 17 september 2009 diende u een tweede asielaanvraag in. Ter ondersteuning van deze asielaanvraag legt u de volgende originele documenten voor: een geplastificeerde "UNRWA"-registratiekaart van uw gezin uitgegeven in oktober 2006, een attest opgesteld door het "Popular Committee" van Ayn al-Hilwe op 14 juli 2009, een foto van uw kinderen, een attest opgesteld op 15 juli 2009 waaruit blijkt dat uw zoon H.(...) S.(...) A.(...) in 2008-2009 ingeschreven was in de kleuterschool Alsoultan Salah Aldin, een medisch attest dat op 13 juli 2009 opgesteld werd door een arts in het Alhamchari-hospitaal en een aanbevelingsbrief waaruit blijkt dat u in de periode 1993-2006 in Beijing tewerkgesteld was. Daarnaast legde u ook kopieën van verschillende schoolattesten van uw zoon en kopieën van de vluchtelingenkaarten van uw kinderen neer. Op 21 februari 2012 nam het CGVS een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevolgd en wel op 26 juni 2012. Uw beroep tegen dit arrest bij de Raad van Staten werd verworpen.

Op 19 maart 2013 werd u door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde, staatloze in de zin van de Conventie van New York van 28 september 1954 verklaard.

Op 2 oktober 2014 diende u een derde asielaanvraag in. Ter ondersteuning van deze asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een origineel staatloze attest van het CGVS, een origineel attest van het 'Popular Committee', 'Palestine National Liberation Movement' dd. 15 maart 2014, artikels aangaande de veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwe 2013-2014, artikels aangaande de veiligheidssituatie omstreeks augustus 2015, een origineel schrijven van mter. MC Warlop en tenslotte een aanbevelingsbrief van de Burgemeester van de gemeente Beveren. Op 13 november 2014 werd uw derde asielaanvraag door het CGVS in overweging genomen.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het

mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS, 22 april 2009, p. 2; CGVS, 10 september 2015, p. 8). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht, en dit om onderstaande redenen.

Het CGVS nam naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uit uw verklaringen bleek dat u in Ayn al-Hilwe onvoldoende inspanningen ondernam om zich te beroepen op de bescherming waarin de kampautoriteiten voorzien. Deze weigeringsbeslissing van het CGVS werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 30.062 van 23 juli 2009. Gelet op de vaststelling dat u niet concreet kon toelichten hoe de kampautoriteiten een poging ondernemen om de orde en veiligheid te bewaren, het feit dat uw bewering over de "macht" van 'Usbat al Ansar' in het kamp niet overeenkwam met de informatie in het administratief dossier, uw verklaringen met betrekking tot de veiligheidsincidenten vaag werden bevonden en u uw reisdocumenten niet had voorgelegd, was de RVV van oordeel dat u uw recent verblijf in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwe niet aannemelijk maakte. Vermits geen geloof kon worden gehecht aan uw verblijf in Ayn al-Hilwe, kon evenmin geloof worden gehecht aan het door u opgediste relaas. Meer zelfs, de RVV oordeelde dat u door het verzaken aan uw plicht tot medewerking, hetgeen bleek uit het niet voorleggen van uw paspoort/reisdocumenten en het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw verblijf in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwe, u verhinderde dat er een correcte analyse wordt gemaakt van een eventuele nood aan internationale bescherming.

De documenten die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde waren volgens het CGVS niet van die aard dat ze de appreciatie van uw vluchtrelaas hadden kunnen wijzigen. Ofschoon u aannemelijk maakte dat u uw gewoonlijk verblijf had in het vluchtelingenkamp van Ayn al-Hilwe te Libanon en er bijstand van de UNRWA genoot, stelde het CGVS dat u andermaal niet aantoonde voldoende inspanningen te hebben geleverd u te beroepen op de bescherming waarin de kampautoriteiten in de periode 2009 voorzagen. Bijgevolg werd u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en werd u het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd. Deze beslissing werd door de RVV bevestigd in het arrest nr. 83.714 van 26 juni 2012, waarbij aan de beslissing werd toegevoegd dat het nalaten van het zoeken van bescherming bij de kampautoriteiten, in belangrijke mate de ernst van de voorgehouden vrees relateert.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw derde asielaanvraag vermogen niet bovenstaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. In zoverre al enige bewijswaarde zou kunnen worden verleend aan het attest opgesteld door het 'Popular Committee' van Ayn al-Hilwe op 15 maart 2014, het document werd immers duidelijk ten uw behoeven opgesteld en heeft aldus een gesolliciteerd karakter, blijkt uit de inhoud ervan dat voornamelijk naar de algemene situatie in het kamp wordt verwezen. Uit het document kan geenszins worden opgemaakt dat u thans nog in de negatieve belangstelling zou staan van islamitische groeperingen zoals "Usbat al-Ansar" en "Jund al-Sham". Uw eigen verklaringen schragen deze constatering. Zo stelde u voorop dat u niet in het bijzonder wordt geviseerd en zijn er geen indicaties dat u thans nog in de negatieve belangstelling zou staan van Usbat al-Ansar (CGVS 10 september 2015, p. 10). Frappant is dat u evenmin goed op de hoogte blijkt te zijn van de politieke activiteiten van uw broer die vroeger een zekere positie bekleedde binnen 'Fatah' (CGVS 10 september 2015, p. 10). U stelt niet meer goed te weten wat zijn huidige rol is. Dit is opmerkelijk daar u via uw broer, die nog regelmatig in het kamp komt, immers een gedegen inschatting zou kunnen maken van uw huidige vrees ten aanzien van Usbat al Ansar. Uw nalatige

houding doet dan ook op ernstige wijze afbreuk aan de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging.

In verband met de artikels die betrekking hebben op de veiligheidssituatie in het vluchtelingenkamp van Ayn al Hilwe, dient te worden opgemerkt dat deze artikels spreken over een gespannen situatie omwille strubbelingen tussen Fatah en de islamitische groeperingen waaronder Jund as-Sham en Usbat al-Ansar. Uit deze artikels kan bezwaarlijk worden geconcludeerd dat er in uw hoofde dienvolgens een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan. U stelt immers voorop enkel van 1985 tot en met 1987 lid te zijn geweest voor Fatah. Dit klemmt des te meer, daar u na uw terugkeer uit China in 2006, niet meer actief zou zijn geweest voor Fatah (CGVS 10 september 2015, p. 9). Dat u bijgevolg zou worden gevisieerd door islamistische organisaties omwille van uw Fatahprofiel, is dan ook weinig overtuigend te noemen. Ook dient te worden aangestipt dat ondanks de opflakking van het geweld tussen Fatah en islamistische organisaties, uw familie thans nog steeds in Ayn al-Hilwe zou verblijven. Gezien uw schoonfamilie uit Beirut afkomstig is en er thans ook nog steeds woonachtig zijn, mag het als bevreemdend worden gekwalificeerd dat uw echtgenote met uw kinderen aldaar niet een veiliger onderkomen zouden hebben gezocht. Uw uitleg als zouden economische en sociale omstandigheden verhinderen dat zij zich tijdelijk vestigen bij uw schoonouders, is weinig overtuigend gezien de ernst van de feiten die u inroept (CGVS 10 september 2015, p. 10).

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNWRA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De overige documenten die u neerlegde bij de introductie van uw derde asielaanvraag kunnen deze appreciatie niet wijzigen. In verband met het schrijven van mter. MC Warlop kan worden opgemerkt dat uit voorafgaande blijkt dat er in de motivering rekening werd gehouden met het arrest van het Hof van Justitie van 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81. Het attest in verband met uw staatloosheid werd afgeleverd door het CGVS doch wijzigt niets aan voorafgaande bevindingen. De aanbevelingsbrief van de Burgemeester van Beveren is tenslotte niet dienend ter beoordeling van uw asielmotieven.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR ('Department of Palestinian Refugee Affairs') geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het CGVS dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwe erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u nooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten. U heeft middelbaar onderwijs genoten dat werd georganiseerd door de Libanese staat (CGVS 10 september 2015). U zette uw studies voort aan de Libanese universiteit. U kreeg evenwel een studiebeurs die het voor u mogelijk maakte om informatica te studeren aan de Tianjin University, te China. In 1992 behaalde u een 'bachelor of engineering'. U spreekt drie talen - Arabisch, Engels en Chinees - en werkte in het verleden voor de Arabische Liga in China. Gezien deze competenties kan worden verwacht dat u zich bij terugkeer naar Libanon, op het gebied van werk, uit de slag kan trekken. U verklaarde verder dat uw twee oudste kinderen thans een staatsschool frequenteren buiten het kamp, meer bepaald in Saida. Uw jongste zoon zit in het vierde leerjaar en gaat naar een privéschool, vlak bij het vluchtelingenkamp van Mieh Mieh. Het onderwijs dat georganiseerd wordt door UNRWA zou doch gratis maar van mindere kwaliteit zijn. U betaalt inschrijvingsgelden voor het onderwijs dat uw kinderen genieten. U stelt voorop dat dit inschrijvingsgeld wordt voorgeschieden door NGO's en lokale instellingen, maar merkwaardig genoeg weet u niet welke instellingen dit dan wel zouden zijn. Daarenboven moet u per kind 20 euro betalen voor het vervoer vanuit Ayn Al-Hilwe (CGVS 10 september 2015, p. 11). Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw familie een woning bezit in Ayn al-Hilwe. Momenteel wonen daar uw moeder, de familie van uw broer en uw echtgenote met uw drie zoontjes. Er kan dus van uit worden gegaan dat u bij terugkeer over een woonst beschikt alsook over een familiaal netwerk (CGVS 10 september 2015, p.5). Behalve dat u zelf over de nodige competenties beschikt om aan werk te geraken, ontvangt uw broer Mo(...) nog een loon van Fatah (CGVS 10 september 2015, p. 8). Uw andere broers A(...), Ma(...) en J(...), wonen respectievelijk in Zweden, België en Nederland en zijn alle drie genaturaliseerd. Ook zij dragen bij aan het levensonderhoud van uw familie in Libanon (CGVS 10 september 2015, p. 8). Ook uw zus woont in Libanon, meer bepaald in Saida. Verder is er nog uw schoonfamilie die in Beirut woonachtig is. Uw drie schoonbroers waarvan er één in de Emiraten verblijft, hebben eveneens alledrie een job (CGVS 10 september 2015, p. 6). Dient dan ook te worden geconcludeerd dat u over een uitgebreid familiaal netwerk zowel in als buiten het kamp beschikt, waarop u bij terugkeer kan terugvallen en dat u verder kan ondersteune

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - dd. 11 mei 2015) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek

met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren vielen. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet.

Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds de november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorjaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geviséerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwe een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politiek gemotiveerde moorden en afrekeningen plaatsvinden.

Het CGVS erkent dat de situatie in Ayn al-Hilwe actueel bijzonder gespannen is, doch benadrukt dat de gebeurtenissen die in de door u voorgelegde artikelen beschreven worden, aansluiten bij de in de COI Focus beschreven gebeurtenissen, met name dat diverse fracties in het kamp, te weten Fatah en Islamistische fracties met elkaar concurreren wat regelmatig in gevechten ontaardt en waarbij er slachtoffers vallen in de verschillende kampen, dat de moorden die in Ayn al-Hilwe plaatsvinden meestal betrekking hebben op de machtsstrijd tussen deze organisaties die er naar streven hun invloed te vergroten, dat er de voorbije jaren verschillende gewelddadige incidenten plaatsvonden tussen Fatah en islamistische groeperingen, doch dat deze gevechten wel steeds snel onder controle werden gebracht door tussenkomst van het follow-up veiligheidscomité, waarin alle belangrijke Palestijnse fracties vertegenwoordigd zijn; en dat bij conflicten tussen groepen onderling, de verschillende partijen en strekkingen in Ayn al-Hilwe, inclusief salafistische groeperingen, met elkaar in dialoog treden, wat ook eind augustus 2015 gebeurd is.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 1A en 1D, lid 2 van het Internationale Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), verwijst verzoeker naar artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en wijst hij erop dat de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie geïnterpreteerd werden door het Hof van Justitie in de zaak *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* (C-364/11) van 19 december 2012 en door UNHCR in ‘*Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1) of the EU qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*’ van 2013. Het Hof stelt dat uit de woorden “is de bescherming of bijstand [...] opgehouden” volgt dat het de daadwerkelijk door UNRWA verleende bijstand is die moet zijn opgehouden. Dit betekent dat niet alleen de opheffing van UNRWA maar ook de onmogelijkheid voor UNRWA om haar opdracht te volbrengen, leidt tot het ophouden van de verleende bijstand. Ook gebeurtenissen die niet rechtstreeks verband houden met UNRWA leiden ertoe dat de bijstand moet worden beschouwd als opgehouden. De toevoeging van de woorden “om welke reden ook” dienen volgens het Hof zo te worden uitgelegd dat de “reden voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten”. Dit is het geval wanneer de beslissing is ingegeven “door dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon”. Hiervoor dient te worden nagegaan “of het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen dat gebied te verlaten en hem op die manier beletten de door UNRWA verleende bijstand te genieten”. Het Hof benadrukt dat bij dit onderzoek rekening dient te worden gehouden met de doelstelling van artikel 1D, namelijk blijvende bescherming bieden aan Palestijnse vluchtelingen. Het Hof gaat verder en stelt dat “gelet op deze doelstelling moet worden aangenomen dat een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin UNRWA werkzaam is, wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast”.

Verzoeker bevestigt dat hij bij UNRWA geregistreerd is en dat hij recht heeft om bijstand aan te vragen bij UNRWA. Hij benadrukt dat voor de toepassing van artikel 1D, lid 2 van de Vluchtelingenconventie het loutere bestaan van UNRWA niet voldoende is voor de invulling van het begrip “daadwerkelijke” bijstand. Verzoeker betwist de motivering in de bestreden beslissing aangaande zijn persoonlijke situatie en leefomstandigheden. Hij wijst erop dat zowel uit zijn verklaringen als uit de objectieve landeninformatie naar voor komt dat UNRWA er niet meer in slaagt om kwalitatieve, effectieve bijstand te bieden die Palestijnse vluchtelingen in staat stelt een menswaardig leven te leiden. De bijstand die UNRWA verleent is met andere woorden niet meer daadwerkelijk. Daarom dient naar het oordeel van verzoeker vastgesteld te worden dat UNRWA er niet meer in slaagt haar opdracht te vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon en in het bijzonder ten aanzien van hem. Verzoeker verwijst in dit verband naar en citeert uit D. Allan, “*Refugees of the Revolution, Experiences of Palestinian Exile*”, Stanford University Press, 2014, de COI Focus “*Libanon: leefomstandigheden van Palestijnen*” van 23 januari 2014 en enkele artikelen gepubliceerd op de website van Al Monitor en

Middle East Monitor. Hieruit blijkt dat de bestaande Palestijnse vluchtelingengemeenschap het nog moeilijker krijgt omdat de aandacht verschoven is naar de Syrische vluchtelingencrisis. Verzoeker voert aan dat Palestijnse vluchtelingen over het algemeen geen voedselhulp of financiële bijstand krijgen van UNRWA, dat UNRWA omwille van budgettaire tekorten het aantal “special hardship cases” nog verder zal terugdringen, dat de medische bijstand geleverd door UNRWA van weinig of geen kwaliteit is, dat de infrastructuur van het kamp, waarvoor UNRWA instaat, rampzalig is en dat de levensomstandigheden in de kampen gestadig verslechteren.

Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog opwerpt “Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict...”, citeert verzoeker uit het artikel “*Palestinian refugee camp in Lebanon becomes battlefield for Fatah-Islamist conflict*” van 23 augustus 2015 en arrest nr. 150 015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 juli 2015.

Verzoeker besluit uit de door hem aangehaalde objectieve bronnen dat UNRWA niet meer in staat is haar opdracht te vervullen zodat artikel 1D, lid 2 van de Vluchtelingenconventie toegepast dient te worden en hij van rechtswege als vluchteling dient erkend te worden.

Aangaande de beoordeling van zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, betoogt verzoeker dat hij zich wel degelijk in een ‘persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid’ in de zin van het arrest El Kott (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012) bevond. Verzoeker laat in dit verband gelden dat hij problemen heeft gehad met Usbat al-Ansar. Hij heeft klacht ingediend bij het Popular Committee en bij de Libanese autoriteiten maar hij heeft geen bescherming gekregen. Hij voert aan dat het duidelijk is dat zijn leven, minstens zijn fysieke veiligheid bedreigd werd in het kamp, ongeacht wie de dader was. Hij kan niet rekenen op de bescherming van de Libanese autoriteiten, die de kampen niet betreden. Verder kan er ook niet van uitgegaan worden dat het volkscomité in staat zou zijn om bescherming te bieden, aldus verzoeker, die meent dat dienvolgens onderzocht dient te worden of hij in Libanon vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin riskeert. Hij verwijst naar de definitie van vluchtelingen zoals opgenomen in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en betoogt dat hij volledig voldoet aan de in deze definitie aangegeven gronden. Hij herhaalt zijn standpunt dat de door hem aangehaalde feiten een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin uitmaken en stelt dat hij geen effectieve bescherming kan krijgen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hij verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen en dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid is om naar Libanon terug te keren, zodat hem de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

2.3.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel “*Palestinian refugee camp in Lebanon becomes battlefield for Fatah-Islamist conflict*” van 4 september 2015 en het artikel “*UNRWA inquiet de l’impact humanitaire dans un camp de réfugiés au sud du Liban*.” van 25 augustus 2015.

2.3.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza: Activités de l’UNRWA*” van 21 augustus 2015; UNRWA, “*UNRWA schools open on time thanks to US\$ 15 million Kuwaiti pledge*” van 28 augustus 2015; UNRWA, “*UNRWA schools open on time thanks to UAE US\$ 15 million donation*” van 31 augustus 2015; UNRWA, “*UNRWA highly values additional United States US\$ 15 million contribution to its schools and core programmes*” van 1 september 2015 en UNRWA, “*EU provides additional EUR 30 million to support Palestine refugees through UNRWA*” van 9 oktober 2015.

Op 4 februari 2015 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus “*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*” van 4 januari 2016.

2.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker de schending van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing worden verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de oorlog in Syrië en de massale influx van Palestijnse vluchtelingen van Syrië naar Libanon geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het Libanese grondgebied, (iv) hoewel de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwe erbarmelijk kunnen zijn, niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft en uit zijn eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie behoorlijk is, zoals uitvoerig wordt toegelicht en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.8. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie

waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12. *In casu* oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124 ; RvV 1 december 2008, nr. 19.768). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of het bestaan van een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad wijst er vooreerst op dat hij in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag oordeelde als volgt: “2.7. (...) Gelet op de vaststelling dat verzoeker niet concreet kan toelichten hoe de kampautoriteiten een poging ondernemen om de orde en veiligheid te bewaren, het feit dat zijn bewering over de “macht” van ‘Usbat al Ansar’ in het kamp niet overeenkomt met de informatie in het administratief dossier, zijn verklaringen met betrekking tot de veiligheidsincidenten vaag zijn en hij zijn reisdocumenten niet voorlegt is de Raad van oordeel dat verzoeker zijn recent verblijf in het vluchtelingenkamp ‘Ayn al Helweh’ niet aannemelijk maakt.

Dienaangaande is het ook merkwaardig dat verzoeker een originele UNWRA-kaart voorlegt waarop de naam van zijn in 2005 in Libanon geboren jongste kind niet wordt vermeld. Zo verzoeker zijn (recent) verblijf en afkomst uit Libanon probeert aan te tonen met een UNWRA-kaart, wijst de Raad er op dat

verzoeker reeds in het bezit was van zijn kaart toen hij als diplomaat werkte in China zodat dit document bezwaarlijk als een bewijs van recente verblijf kan worden aangenomen. Het voorleggen van een originele Libanese identiteitskaart voor Palestijnen wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen.

2.8. Vermits geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verblijf in 'Ayn al Helweh', kan evenmin geloof worden gehecht aan het door hem opgediste relaas. Door het verzaken aan zijn plicht tot medewerking, hetgeen blijkt uit het niet voorleggen van zijn paspoort/reisdocumenten en het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot zijn verblijf in het vluchtelingenkamp 'Ayn al Helweh', verhindert verzoeker dat er een correcte analyse wordt gemaakt van een eventuele nood aan internationale bescherming. De Raad benadrukt dat het aantonen van een recent verblijf de asielinstantie in de mogelijkheid stelt na te gaan of de aanvrager nood heeft aan internationale bescherming. Immers het valt niet uit te sluiten dat de aanvrager in een derde land een verblijfsrechtelijk voordeel geniet of zelfs het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak aan het recht op bescherming zou wegvallen." (arrest nr. 30 062 van 23 juli 2009).

Bij 's Raads arrest nr. 83 714 van 26 juni 2012 werd in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag geoordeeld als volgt: "(...) 2.6.2. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker de volgende originele documenten voor: een geplastificeerde UNRWA- registratiekaart van zijn gezin uitgegeven in oktober 2006, een attest opgesteld door het "Popular Committee" van Ayn al Helwe op 14 juli 2009, een foto van zijn kinderen, een attest opgesteld op 15 juli 2009 waaruit blijkt dat zijn zoon H. S. A. in 2008-2009 ingeschreven was in de kleuterschool Alsoultan Salah Aldin, een medisch attest dat op 13 juli 2009 opgesteld werd door een arts in het Alhamchari-hospitaal en een aanbevelingsbrief waaruit blijkt dat verzoeker in de periode 1993 – 2006 in Beijing tewerkgesteld was. Daarnaast legde hij ook fotokopieën van verschillende schoolattesten van zijn zoon en fotokopieën van de vluchtelingencarten van zijn kinderen neer.

De Raad benadrukt dat het voorleggen van genoemde documenten geen afbreuk doet aan hoger geciteerde vaststellingen gedaan in het kader van zijn eerste asielaanvraag, in het bijzonder dat verzoeker niet concreet kan toelichten hoe de kampautoriteiten een poging ondernemen om de orde en veiligheid te bewaren, dat zijn bewering over de "macht" van 'Ushat al Ansar' in het kamp niet overeenkomt met de informatie in het administratief dossier en dat zijn verklaringen met betrekking tot de veiligheidsincidenten vaag zijn. Hoewel de thans bijgebrachte documenten niet alle twijfels wegnemen omtrent verzoekers verblijf in het vluchtelingenkamp Ayn al Helwe, gelet op het vastgestelde gebrek aan kennis over het vluchtelingenkamp zoals blijkt uit het arrest naar aanleiding van de eerste asielaanvraag, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige asielaanvraag een originele UNRWA-registratiekaart voorlegt, afgeleverd in 2006. Zo op basis van deze UNRWA-kaart en verzoekers verklaringen dat zijn familie nog steeds in Ayn al Helwe verblijft – verklaringen welke worden ondersteund door de voorgelegde documenten betreffende zijn kinderen – zou worden aangenomen dat verzoeker zijn gewoonlijk verblijf had in Libanon, met name in het vluchtelingenkamp Ayn al Helwe en dat hij er bijstand genoot van de UNRWA, dient vooreerst te worden gewezen op wat volgt.

(...)

2.8.3. Zo al enig geloof zou worden gehecht aan het door verzoeker uiteengezette asielrelaas, quod non gezien de vaststellingen gedaan in het kader van zijn eerste asielaanvraag, blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij heeft nagelaten om beroep te doen op de bescherming waarin de kampautoriteiten van Ayn al Helwe voorzien (2e AA, gehoor CGVS, p. 3). Deze vaststelling relateert in belangrijke mate de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging. Volgens verzoeker bracht zijn broer de kampautoriteiten op de hoogte van de geweldpleging tegen hem door leden van Ushat al-Ansar doch leverde dit niets op omdat, wat de kampautoriteiten betrof, de situatie gekalmeerd was en er verder niets diende te worden ondernomen. Nog volgens verzoeker heeft het Popular Committee geen echte autoriteit en kunnen ze geen veiligheid garanderen (2e AA, gehoor CGVS, p. 2-3). Nochtans blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Cedoca-antwoorddocument RL-2009-016w van 20 april 2009) dat in de Palestijnse vluchtelingenkampen actieve mechanismen bestaan voor bemiddeling en 'conflict resolution' in geval van conflict tussen kampbewoners, al dan niet met een politieke lading. Het Popular Committee, de enige autoriteit in het kamp, is niet alleen bevoegd voor de veiligheid en ordehandhaving in het kamp maar treedt ook op als bemiddelaar bij geschillen tussen kampbewoners - zowel in conflicten van gemeen recht als in conflicten van politieke aard -, waarbij het, indien nodig, de rol van gerechtelijke instantie vervult. Het Popular Committee zal hierbij de voorkeur geven aan arbitrage doch indien nodig wordt een oplossing opgelegd via tussenkomst van de kamppolitie of via overdracht aan de Libanese autoriteiten. In politieke zaken wordt, indien nodig, het Security Committee (een subcomité van het Popular Committee) ingeschakeld of wordt er een beroep gedaan op bemiddeling van lokale vertegenwoordigers van de betrokken politieke fracties om tot een oplossing te komen. Ook in geval van een individueel conflict met een bepaalde Palestijnse fractie of militie kan men

een beroep doen op tussenkomst van het Popular Committee. Machtsmisbruik door een bepaalde politieke fractie of militie wordt niet getolereerd en agressors worden gesanctioneerd, met als ultieme sanctie de verbanning uit het kamp. Auteurs van ernstige criminele feiten worden door het Popular Committee uitgeleverd aan de Libanese autoriteiten (p. 1-3). Specifiek met betrekking tot de positie van Usbat al-Ansar in Ayn al Helwe leest de Raad in voornoemd Cedoca-antwoorddocument het volgende: "De mîthâq heeft ontegensprekelijk geleid tot meer overleg tussen de verschillende politieke en religieuze actoren in het kamp. Illustratief is de matiging van 'Usbat al-Ansâr: de beweging houdt zich min of meer gedeisd, low profile. Zo zien we bijvoorbeeld dat de beweging niet langer haar eigen leden beschermd indien deze betrokken zijn bij gewelddaden. (...) De leiders van 'Usbat al-Ansâr' weten immers dat hun gewelddadige optreden niet langer wordt getolereerd en hun eigen existentie bedreigt. Fatah en alle andere fracties (pro-Syrisch en pro-'Arafat') binnen het kamp dulden niet langer hun provocatieve acties. Er wordt streng tegen hen opgetreden indien zij incidenten veroorzaken. (...) Regelmatig wordt er overleg gepleegd tussen de verantwoordelijken van 'Usbat al-Ansâr en Fatah, volgend op een geschil, of preventief, om een conflict te voorkomen. (...) Dergelijke vergaderingen wijzen eens te meer op het feit dat de verschillende partijen en strekkingen in 'Ayn al-Helwe, inclusief salaff-groeperingen als 'Usbat al-Ansâr, elkaar consulteren, en met elkaar in dialoog treden, niet alleen om conflicten op te lossen, maar ook vanuit een gemeenschappelijk streven naar normaliteit, orde en veiligheid in het kamp" (p. 6-9). Deze informatie wordt geenszins ontkracht of ondergraven door de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar het Middle East Report n° 84 van 19 februari 2009, "Nurturing Instability : Lebanon's Palestinian Refugee camps" en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, documenten welke overigens niet bij het verzoekschrift werden gevoegd, noch door de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikelen "Situation très délicate à Ain el-Heloué" dd. 22 maart 2012 en "La sécurité à Saïda et Ain el-Héloué mobilise les responsables de la ville et du camp" dd. 21 maart 2012, zodat de analyse van voormeld Cedocadocument door de Raad wordt overgenomen. Immers, het artikel van 22 maart 2012 heeft het over spanningen in het kamp die betrekking hebben op de leiders van Fatah zelf, een interne machtsstrijd, en het artikel van 21 maart 2012 betreft de veiligheidsinspanningen die genomen moeten worden om de stabiliteit van het kamp en de stad Saïda te verzekeren door de verschillende partijen waaronder het Libanese leger.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij alle mogelijkheden tot bescherming uitput in zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf. Verzoeker geeft geen aanvaardbare reden waarom hij geen enkele poging heeft ondernomen om bescherming te verkrijgen bij de kampautoriteiten van Ayn al Helwe en hij maakt evenmin aannemelijk dat hem deze bescherming zou ontzegd worden, gelet op zijn positie die hij al die jaren heeft ingenomen binnen Fatah. (...)

2.8.4. De door verzoeker ter staving van zijn tweede asielaanvraag bijgebrachte documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Hetzelfde geldt voor de originele identiteitskaart opgestuurd na het sluiten van de debatten. In de mate verzoeker ter terechtzitting preciseert dat hij in China geen diplomaat was wijst de Raad erop dat uit het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2009 blijkt dat verzoeker door Fatah benoemd werd als vertegenwoordiger van de Arabische liga en dat hij daar bleef tot 2006, dat hij er actief was voor de diplomatieke missie en assistent was van de verantwoordelijke van de missie (gehoor 22 april 2009, p. 2).

In zoverre al enige bewijswaarde zou worden verleend aan het attest opgesteld door het "Popular Committee" van Ayn al Helwe op 14 juli 2009, dat immers een gedongen karakter vertoont en ten behoeve van verzoeker werd opgesteld, wijst de Raad erop dat de inhoud van dit attest – waarin wordt bevestigd dat verzoeker op 20 november 2008 het slachtoffer werd van geweldpleging begaan door aanhangers van Usbat al-Ansar en waarin wordt geattesteerd dat er ten gevolge van politieke spanningen veiligheidsproblemen bestaan in het vluchtelingenkamp Ayn al Helwe en dat er verschillende aanslagen werden gepleegd – niet opweegt tegen hoger aangehaalde informatie gevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat de kampautoriteiten in staan zijn om verzoeker tegen zijn belagers te beschermen.

Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, bevestigt het attest dat op 13 juli 2009 werd afgeleverd door een arts van het Hamshari-hospitaal enkel dat verzoeker op 20 november 2008 in het hospitaal verzorgd werd voor een knieblesure, niets meer en niets minder.

De door verzoeker neergelegde originele "UNRWA"-registratiekaart van zijn gezin, de foto van zijn kinderen, het attest betreffende de kinderopvang van verzoekers zoon, diverse kopieën van de schoolattesten van zijn kinderen, een aanbevelingsbrief betreffende zijn tewerkstelling in Beijing in de periode 1993-2006 en kopieën van de vluchtelingenkaarten van zijn kinderen bevestigen zijn identiteit en zijn gezinssamenstelling, alsook het verblijf van zijn gezin in Ayn al Helwe, maar zijn niet van dien aard dat ze de ongegrondheid van zijn vrees kunnen weerleggen.

De attesten betreffende de door verzoeker gevolgde opleidingen in België zijn niet dienend ter beoordeling van zijn asielmotieven."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een volgende asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van een eerdere asielaanvraag bekend waren.

Zoals terecht wordt uiteengezet in de bestreden beslissing vermogen de door verzoeker ter staving van zijn derde asielaanvraag neergelegde documenten niet de in het kader van zijn eerste en tweede asielaanvraag gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen daar (i) uit het attest opgesteld door het 'Populat Committee' van Ayn al-Hilwe – in zoverre hieraan al enige bewijswaarde zou kunnen worden verleend – blijkt dat voornamelijk naar de algemene situatie in het kamp wordt verwezen en hieruit geenszins kan worden opgemaakt dat hij thans nog in de negatieve belangstelling zou staan van islamitische groeperingen zoals 'Usbat al-Ansar' en 'Jund al-Sham', constatering welke geschraagd wordt door verzoekers eigen verklaringen dat hij niet in het bijzonder wordt gevisieerd en er geen indicaties zijn dat hij thans nog in de negatieve belangstelling zou staan van Usbat al-Ansar, (ii) uit de artikels die betrekking hebben op de veiligheidssituatie in het vluchtelingenkamp van Ayn al-Hilwe, die spreken over een gespannen situatie omwille van strubbelingen tussen Fatah en de islamitische groeperingen waaronder Jund as-Sham en Usbat al-Ansar, bezwaarlijk kan worden geconcludeerd dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan daar (1) verzoeker voorop stelt enkel van 1985 tot en met 1987 lid te zijn geweest van Fatah en hij na zijn terugkeer uit China in 2006 niet meer actief zou zijn geweest voor Fatah zodat het weinig overtuigend te noemen is dat hij zou worden gevisieerd door islamitische organisaties omwille van zijn Fatah-verleden en (2) zijn familie ondanks de opflakking van het geweld tussen Fatah en de islamitische organisaties thans nog steeds in Ayn al-Hilwe zou verblijven, terwijl zijn schoonfamilie in Beiroet woonachtig is zodat het als bevreemdend mag worden gekwalificeerd dat zijn echtgenote met zijn kinderen aldaar niet een veiliger onderkomen zouden hebben gezocht, (iii) het attest in verband met zijn staatloosheid niets wijzigt aan voorgaande bevindingen en (iv) de aanbevelingsbrief van de burgemeester van Beveren niet dienend is ter beoordeling van zijn asielmotieven.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid/ongegrondeheid van de door hem voorgehouden vrees, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Verzoeker blijft immers in wezen steken in het louter uiten van blote beweringen, het volharden in zijn vluchtmotieven, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de verwijzing naar het rapport van UNHCR "*Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems*", hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontcrachten. In zoverre verzoeker nog meermaals benadrukt dat hij geen effectieve bescherming kan verkrijgen, wijst de Raad erop dat de bescherming waarin de kampautoriteiten van Ayn al Helwe voorzien reeds uitgebreid werd besproken in hoger aangehaald arrest nr. 83 714 van 26 juni 2012.

2.13. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij

recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een originele Palestijnse identiteitskaart (zie overweging 2.8.4. van RvV nr. 83 714 van 26 juni 2012). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Verzoeker betwist dit gegeven op zich overigens niet in het verzoekschrift.

2.14. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *"Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen"* van 12 juni 2015, *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review en het rapport van Danish Immigration Services, *"Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process"* van oktober 2014), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Waar verzoeker erop wijst dat uit de COI Focus *"Libanon: Leefomstandigheden van Palestijnen"* dd. 29 januari 2014 blijkt dat de bestaande Palestijnse vluchtelingengemeenschap het nog moeilijker krijgt omdat de aandacht verschoven is naar de Syrische vluchtelingencrisis, dat Palestijnse vluchtelingen over het algemeen geen voedselhulp of financiële bijstand krijgen van UNRWA, dat UNRWA omwille van budgettaire tekorten het aantal *"special hardship cases"* nog verder zal terugdringen, dat de medische bijstand geleverd door UNRWA van weinig of geen kwaliteit is, dat de infrastructuur van het kamp, waarvoor UNRWA instaat, rampzalig is en dat de levensomstandigheden in de kampen gestadig verslechteren, benadrukt de Raad dat, zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, uit dezelfde informatie ook blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te suggereren, UNRWA niet hoeft moeten snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus *"Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen"* van 12 juni 2015, p. 12). Dit wordt bevestigd in het rapport van de Danish Immigration Services getiteld *"Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin*

Information for Use in the Asylum Determination Process” van oktober 2014. Wat de budgettaire tekorten van UNRWA betreft, wijst de Raad erop dat uit de recente informatie toegevoegd aan de verweernota (bijlage i t.e.m. v) blijkt dat een oproep van UNRWA begin augustus 2015 er voor gezorgd heeft dat donoren ondertussen 207 miljoen dollar hebben toegezegd, wat bijna 50% van de nodige fondsen betreft, en dat bijkomende donaties verwacht worden. Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Dit kan evenmin blijken uit de door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde informatie. Ook met de loutere stelling dat “UNRWA er niet meer in slaagt om kwalitatieve, effectieve bijstand te bieden die Palestijnse vluchtelingen in staat stelt een menswaardig leven te leiden” toont verzoeker geenszins aan de UNRWA-bijstand overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie “om welke reden ook is opgehouden te bestaan”. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op het *Emergency Program* (zie ook verder). Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de overwegingen vervat in het arrest *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* waar hij meent dat het begrip “daadwerkelijke bijstand” hetzelfde betekent als “effectieve of kwalitatieve bijstand”. Voor de correcte invulling van het begrip “daadwerkelijk” dient immers rekening gehouden te worden met het arrest van het Hof van Justitie in de zaak *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* van 17 juni 2010. Het is in dit arrest dat de bewoordingen “daadwerkelijke bijstand” namelijk hun intrede hebben gedaan. Uit de lezing van vernoemd arrest blijkt dat met de term “daadwerkelijk” enkel gewezen wordt op het feit dat artikel 1 D van het Verdrag van Genève niet van toepassing is op personen die in *aanmerking kunnen komen* voor UNRWA-bijstand, en dat artikel 1D van de Vluchtelingenconventie alleen personen uitsluit die “*thans bescherming of bijstand genieten*” van een andere orgaan of een andere instelling van de VN dan de UNHCR. Met andere woorden, alleen degenen die daadwerkelijk de door de UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, vallen onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, § 51-52). Het is dan ook in deze zin dat het begrip “daadwerkelijke bijstand” dient begrepen te worden.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient nog te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. De Raad benadrukt dat het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf echter niet voldoende is om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werden de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond.

Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft – hetgeen ook blijkt uit het rapport van de Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld “*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*” van oktober 2014 –, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: “*Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u nooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten. U heeft middelbaar onderwijs genoten dat werd georganiseerd door de Libanese staat (CGVS 10 september 2015). U zette uw studies voort aan de Libanese universiteit. U kreeg*

evenwel een studiebeurs die het voor u mogelijk maakte om informatica te studeren aan de Tianjin University, te China. In 1992 behaalde u een 'bachelor of engineering'. U spreekt drie talen - Arabisch, Engels en Chinees - en werkte in het verleden voor de Arabische Liga in China. Gezien deze competenties kan worden verwacht dat u zich bij terugkeer naar Libanon, op het gebied van werk, uit de slag kan trekken. U verklaarde verder dat uw twee oudste kinderen thans een staatsschool frequenteren buiten het kamp, meer bepaald in Saida. Uw jongste zoon zit in het vierde leerjaar en gaat naar een privéschool, vlak bij het vluchtelingenkamp van Mieh Mieh. Het onderwijs dat georganiseerd wordt door UNRWA zou doch gratis maar van mindere kwaliteit zijn. U betaalt inschrijvingsgelden voor het onderwijs dat uw kinderen genieten. U stelt voorop dat dit inschrijvingsgeld wordt voorgeschieden door NGO's en lokale instellingen, maar merkwaardig genoeg weet u niet welke instellingen dit dan wel zouden zijn. Daarenboven moet u per kind 20 euro betalen voor het vervoer vanuit Ayn Al-Hilwe (CGVS 10 september 2015, p. 11). Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw familie een woning bezit in Ayn al-Hilwe. Momenteel wonen daar uw moeder, de familie van uw broer en uw echtgenote met uw drie zoontjes. Er kan dus van uit worden gegaan dat u bij terugkeer over een woonst beschikt alsook over een familiaal netwerk (CGVS 10 september 2015, p.5). Behalve dat u zelf over de nodige competenties beschikt om aan werk te geraken, ontvangt uw broer Mo(...) nog een loon van Fatah (CGVS 10 september 2015, p. 8). Uw andere broers A(...), Ma(...) en J(...), wonen respectievelijk in Zweden, België en Nederland en zijn alle drie genaturaliseerd. Ook zij dragen bij aan het levensonderhoud van uw familie in Libanon (CGVS 10 september 2015, p. 8). Ook uw zus woont in Libanon, meer bepaald in Saida. Verder is er nog uw schoonfamilie die in Beirut woonachtig is. Uw drie schoonbroers waarvan er één in de Emiraten verblijft, hebben eveneens alledrie een job (CGVS 10 september 2015, p. 6). Dient dan ook te worden geconcludeerd dat u over een uitgebreid familiaal netwerk zowel in als buiten het kamp beschikt, waarop u bij terugkeer kan terugvallen en dat u verder kan ondersteune" Met de loutere verwijzing naar algemene informatie over de leefomstandigheden van Palestijnen in de vluchtelingenkampen in Libanon brengt verzoeker geen afdoende concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoeker geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Ayn al-Hilwe van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ireland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid/ongegronddheid van de door hem voorgehouden vrees en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.15. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon *“De veiligheidssituatie in Libanon”* van 11 mei 2015, toegevoegd aan het administratief dossier, en de COI Focus *“Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon”* van 4 januari 2016) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen door het leger en Hezbollah nam de schaal van het geweld sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen konvooien van extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger of Hezbollah. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. In 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden. Hierbij vielen doden en gewonden, voornamelijk onder de strijdende partijen. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. In 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en begin 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geviséerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werkt ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus braken in Ain al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van

een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, waar verzoeker enkele krantenartikelen aanhaalt met betrekking tot de gespannen situatie in Ayn al-Hilwah, slaagt hij er niet in een ander licht te werpen om motieven van de bestreden beslissing waar wordt uiteengezet dat niet wordt betwist dat de situatie in Ayn al-Hilwah actueel bijzonder gespannen is, doch dat de gebeurtenissen die in de door verzoeker voorgelegde artikelen beschreven worden, aansluiten bij de in de COI Focus beschreven gebeurtenissen, met name dat diverse fracties in het kamp met elkaar concurreren wat regelmatig in gevechten ontaardt, dat de moorden die in Ayn al-Hilwah plaatsvinden meestal betrekking hebben op de machtsstrijd tussen politieke organisaties die er naar streven hun invloed te vergroten, dat er de voorbije jaren verschillende gewelddadige incidenten plaatsvonden tussen Fatah en islamistische groeperingen, doch dat deze gevechten wel steeds snel onder controle werden gebracht door tussenkomst van het follow-up veiligheidscomité, waarin alle belangrijke Palestijnse fracties vertegenwoordigd zijn en dat bij conflicten tussen groepen onderling, de verschillende partijen en strekkingen in Ayn al-Hilwah, inclusief salafistische groeperingen, met elkaar in dialoog treden, wat ook eind augustus 2015 gebeurd is.

De Raad wijst er te dezen nog op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.16. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoonst dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

Er dient in dit verband evenwel te worden gewezen op artikel 55/2, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Wanneer de Commissaris-generaal uitsluit van de vluchtelingenstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”* In *casu* werd een dergelijk advies niet verstrekt zodat de Raad ambtshalve dient vast te stellen dat de bestreden beslissing behept is met een substantiële onregelmatigheid die door de Raad niet kan worden hersteld. Dienvolgens dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 2 oktober 2015 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS